

Целувка

Живея за дъжда,
за онзи дъжд през есента,
който ни облива с пръски на тъга

Живея заради него
или той заради мен?
Той не пита коя съм,
но ме чака.

Изгарям за дъжда,
изгарям и за теб, и за нас.
Ти самият се оглеждаш във дъжда.

Есенен град

Есенният град е потънал в тишината.
Есенният град е загърнат във листата.

Вятърът разнася кестените зрели
улиците всички скръбно са замрели.

И полюшва се животът
в ранно утро с неохота,
сякаш времето е спряло,
свито в листопадното одеяло.

Сънените минувачи със чадъри и палта
са подготвени сериозно за
дъжда и Есента.

Този сезон, който е толкова недооценен,
ни приспива със балади натъжен.

И

ние бродим из съня на
Есента.

Самота

Само тъмнината още будна е
Само тя остана с мен да поседим
Само тя, за да помълчим.
Само нощта не си отива
Само тя се завръща мъквата да споделим

Само тя, за да потъжим.
Ти ме остави тук сама
Сама с луната скръбно светнала.
Ти тръгна си, без да се питаш:
„Как ще бъде тя без мен?
Ще остане с Мрака?
Или ще си тръгне? Ще забрави?“
А аз съм сама
на пейката празна, целува ме Мрака, гали ме Нощта, и щом изгрее
луна,
чакам да се върнеш ти, Любов

Кошетата

Запален е навън снегът.
Гори небето бяло.
Тлее пороят от снежинки.
Червени са зимните картинки.
Обагрени от безброй звезди.
Догарят всичките мъгли.
Пепел стават нашите мечти.
пепел – само скръб и светлини.
Въглен ни остава наместо сърца.
Прах са вече зимните слънца.
Изчезват всички ветрове.
Няма ги вече човешките светове.

Ти виждаш нещата и питаш „защо?“ Аз мечтая за неща, които никога не са били, и питам „защо не?“

Джордж Бърнард Шоу

Защо не сме като героите от книгите? - попита някой в прекрасния пролетен ден. Не последва отговор, а въпросът остана да блуждае във въздуха. Аз се замислих над него и го поведох със себе си заедно с още куп други, които бе породил. Вървах и се питах: защо не сме по-смели като Дон Кихот Де Ла Манча, защо не мечтаем повече като Пипи Дългото чорапче, защо не поемаме рискове като Питър Пан? Наистина, защо не?

Дали защото ни е страх от неизвестното, или защото детето у нас отдавна е пораснало, ние рядко си позволяваме да мечтаем. Да виждаш нещата от ежедневието е важно, така не губиш почва под краката си. И търсиш отговори на въпроса „защо?“, но все си ограничен от действителното, гравитацията ти пречи да го надхвърлиш. И тогава осъзнаваш, че всъщност мечтаеш за неща, които „никога не са били“ и започваш да разбираш, че на въпроса „защо?“ един от най-логичните отговори може да бъде „защо не?“ И си спомняш, че в помощ на

фантазията са създадени книгите - за да дадат воля на въображението и свобода то да преминава границите.

Литературата, като паралелна вселена на реалността, е едно прекрасно място на фантазиите, в което аз често искам да се изгубя, като Алиса в Страната на чудесата. Тя, литературата, не се спира пред нищо и се впуска с любопитство във всяко приключение, надхвърля и най-смелите ни очаквания и ни увлича в неповторимо пътуване в непознати светове. А когато я разпитват защо е толкова необузdana и предприема толкова много рискове, за нея дългите обяснения са загуба на време, за което може да бъде осъществено ново приключение. Винаги отговаря простиичко: „А защо не?” и продължава. Точно това обичам у нея! Трябва ли наистина, докато сме потопени в необятния свят от илюзии, да се ограничаваме от страховете си? Именно литературата ни кара да погледнем напред в бъловете, чрез нейните страници, без да се боим от странното, което ще зърнем отвъд неизвестността. Непознатото ни кара да забравим реалността, да заживеем в един друг свят и да мечтаем, мечтаем ...

Има много свидетелства за непокорството и смелостта на литературата, всеки разказ, стихотворение, роман е доказателство за буйната ѝ природа. Нейната гвардия верни помощници са авторите и героите и питащите се като мен „а защо не?”. Да се пише е изкуството да създаваш нов свят, пълен със заплениващи истории, приказни картини и неповторими преживявания, в който човек може да намери себе си. Някои автори са изказали пряко своите намерения: „Ако моята поезия се стреми да постигне нещо, то е да освободи хората от ограничения начин, по който виждат и чувстват“ — Джим Морисън. „В крайна сметка едно стихотворение трябва да достигне до три места: окото, ухото и това, което можем да наречем сърце или душа. Най-важното за нас обаче е да достигнем до сърцето на читателя“ — Робърт Фрост. „Литературата прави от НИЩОТО на всекидневието ВСИЧКОТО на човешкия живот“ — Венцеслав Константинов.

Литературните герои са възплъщението на човека в книгите. Чувстват, мислят, действат - в тях се оглеждаме, за да открием по какво си приличаме и с какво се отличаваме. В Ян Бибиан, героя на Елин Пелин, намираме безгрижието и мечтателското. От Хари Потър на Дж.К. Роулинг научаваме, че всяко наше действие ни дарява с нови знания и колкото по-храбри сме, толкова повече умения ще натрупаме в един магически свят. А пък забавната книга на Ерих Кестнер „Това се случи на 35 май“ ни подсказва, че животът е толкова интересен и цветен, колкото самите ние си го направим. Дори и Лукчо, на Джани Родари, ни дарява с много ценна мъдрост: разделението на богати и бедни е неестествено – никой не е по-богат от свободната душа.

Жаждата за пътешествия, преодоляване на премеждия и приключения - това е ефектът на литературата върху питащите „защо” и „защо не?”. И както би казал Мечо Пух „Колкото повече, толкова повече.“ Вероятно трябва да спрем да се питаме постоянно защо това, защо онова и да дадем воля на мечтите, въображението и стремежите, за да отворим следващата страница – страницата на своя живот. Въоръжени с мъдростта на книгите, можем да се изправим пред новото и неповторимото, без да се страхуваме от неуспеха. Трябва да разберем, че правилният въпрос, който може да ни води през света, е „защо не?” Светът, който ти виждаш, е открита възможност. А аз мечтаю и за неща, които никога не са били, но стават реалност дори защото ги докосвам с въображението си. Защото аз съм мечтател, който обича да чете и да намира отговор на въпросите.

Усмихнах се широко. Сигурно успях да изкажа какво е за мен Литературата. А относно въпроса, който ме следваше, обърнах се и му отговорих благо: смелият авантюрист живее в книгите, а ние в реалността. Неповторими сме и се срещаме там, където действителността и фантазията се преплитат. И въпреки че не могат без герои, книгите си имат край, докато

Целувка, Есенен град, Самота, Кошетата, „Ти виждаш нещата...” | Томина-Стефани Павлова

животът е безкраен кръговрат, но винаги ще са му нужни мечтатели с разум, питащите „защо?” и отговарящите „защо не?”.

